

[Taanquist]

til behandlingen af disse erstatningssager, så vi kan være sikre på, at disse hårdt ramte mennesker endelig får deres ret.

Formanden:

Jeg har, som man har kunnet bemærke, tilladt, at man også beskæftiger sig med lovforslaget som helhed.

Lenger (VS):

Det er naturligt ved afslutningen af denne sag at benytte lejligheden til at fremsætte nogle mere principielle bemærkninger.

LSD-sagen er jo ingenlunde af ny dato, og derfor kan det nok undre en og anden, at den først i 1985 og 1986 har givet anledning til intens presseomtale og til vedtagelse af et lovforslag. Men det har sine grunde. Da fru Alice Faber i sidste folketingssamling tog initiativ til en lovgivning, var hun jo ikke den første, der forsøgte sig. Også andre medlemmer af SF samt hr. Preben Wilhjelms og hr. Bernhard Baunsgaard havde tidligere rejst sagen.

Og også dengang – det er mange år siden – var pressen orienteret, men ingen fandt på at skrive om sagen, måske fordi det var en historie, som det ikke var så let at gå til. Heller ikke på dagbladet Information vakte sagen nogen interesse.

Det var faktisk først, da journalist Alex Frank Larsen med utrolig ihærdighed tog fat på sagen, at der begyndte at ske noget – også politisk. Alex Frank Larsen skrev dels dybdeborende artikler, dels skrev han igen og igen om sagen. Det var ham, der gødede jordbunden for, at det i dag bliver til noget med en lovgivning. Det synes jeg skal siges ved denne lejlighed.

Alex Frank Larsen skriver i sit forord til bogen »De sprængte sind« om, hvordan han kom i gang med sagen, og derfra vil jeg gerne citere. Han skriver bl.a.:

»Dagen efter ringede en læser og spurgte, hvorfor jeg ikke havde udfrittet overlægen om LSD. »Hvad er der med det?« spurgte jeg. Jo, det var også blevet misbrugt i dansk psykiatri, mente manden i telefonen, og der var magtfulde politiske interesser bag tilsløringen af denne sag. Jeg svarede, at det kendte jeg intet til, men hvis han mente sig i stand til at dokumentere sin påstand, ville jeg da se på sagen. Manden lovede at sende

papirer. Han var selv kørt fast, fordi ingen ville tro hans beretning.

Fire måneder senere skrev jeg min første større artikel om LSD. Da havde jeg med stort besvær fundet frem til en række andre tidligere LSD-patienter, der kunne fortælle lignende beretninger som manden i telefonen. Mit ræsonnement havde været, at hvis læserens historie var rigtig, måtte der være mange flere ofre end ham, som myndighederne åbenlyst (og i velmente underhåndsråd til mig) stemplede som kværuleant.«

Så vidt Alex Frank Larsens forord.

Sagen viser, hvor stor magt pressen kan have, hvis journalisterne vel at mærke er vågne. Den viser også, hvor afhængige folketingets medlemmer er af pressen. Det er jo langtfra den eneste gang, en relevant problemstilling først er slået igennem, når pressen har taget den op. Sagen viser også, hvor tilfældigt det er, hvad der får lovgivningsmæssige konsekvenser, og hvad der ikke får det. Det kommer ofte an på, om journalisterne er vågne, eller om de går rundt og halvsover i håbet om at slippe så billigt som muligt til en forsidehistorie.

Jeg har også lyst til at fremhæve den indsats, som Galebevægelsen har ydet i sagen. Det er jo primært Galebevægelsen, som har udført det kæmpestore research-arbejde, der har sat os i stand til at afsløre de søforklaringer, sundhedsstyrelsen har sendt til især den daværende indenrigsminister om, at behandling med LSD, som det blev anvendt i begyndelsen af 1960'erne, var en internationalt anerkendt metode.

Derfor viser sagen også, hvor afhængige folketingsmedlemmer er af det administrative apparat i et utal af sager. Man kan selvfølgelig med åbne øjne vælge at spille rollen som bydreng eller bypige, men selv med det mest kritiske udgangspunkt har vi ofte ikke andre muligheder end at tro på, hvad der bliver sagt. Det hører til sjældenhederne, at politikerne kan støtte sig til så stor en indsats, som Galebevægelsen har udført i denne sag.

Det hører også til sjældenhederne, at pressen kommer så dybt i en sag, som Alex Frank Larsen har gjort.

Sagen må give grund til en dyb skepsis over for mulighederne for at forsvare individets ret mod samfundets overgreb. Det hører til undtagelserne, at folketingets medlemmer har mulighed for at trænge igennem. Det